

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 1.Pf.20.376/2021/5/II.

A felperes: felperes, felperes címe

A felperes képviselője: Schiffer és Társai Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

Az alperes: alperes, cég székhelye.

Az alperes képviselője: dr. File Zsuzsa ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 27.P.20.396/2021/6.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a cég1 (cég székhelye.) részére 54.000 (ötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget és az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az portál internetes sajtóterméket kiadó Zrt. vezérigazgatója volt, aki a cikknek a „cikk alcíme1” alcímű részében írtakat sérelmezte. A kifogásolt cikkrészlet szerint „Az eset azután történt, hogy felperes (későbbi médiarendszertani jellemzése szerint zebra) kirúgta személy1 főszerkesztőt. Mármint, a NER-hez hasonló rendszerek azoknak a megalkuvásoknak köszönhetően képesek korlát nélkül érvényesíteni demokratikus felhatalmazáson túlra nyúló érdekeiket, felszámolni a hatalom korlátait és minden közösségi normán kívül működtetni saját profitjukra egy országot, amelyek úgy lesznek, hogy ez még belefér, kis ország, mi mást csinálhatnak, ha én nem csinálnám, úgyis jönne más, egyébként meg kifizetnek. Ezt nevezte személy2 „hamis realizmusnak”, amihez szokva is van a rendszer: nincs érdemi tapasztalata a rendíthetetlen egyenességgel és elvhűséggel, ezért is lepte meg az portál- és az egyetem-ügy egyaránt.” A cikk írója szerint az újságírók egységes kiállása szokatlan, példájukat követendőnek tartja és az igazukat alátámasztja a „későbbi és most már egykori főszerkesztő” személy3 nyilatkozata is. A felperes ezzel szemben nem bátor, mert továbbra is a cégcsoportnál maradt, mert „pár ügyet még úgymond végig visz”. Ez azt mutatja meg, hogy minden a NER-hez hasonló politikai rendszernek fontosak a felpereshez hasonló „közéleti zebra”.

[2] A felperes az alpereshez 2021. január 25. napján eljuttatott kérelmében annak közzétételét kérte helyreigazításként, hogy „[a] portál2 internetes sajtótermékben 2020. december 31-én közzétett, „cikk címe” című cikkünkben azt a hamis látszatot keltettük, hogy személy1nak, az portál főszerkesztőjének felperes, a kiadó akkori munkáltatói jogok képviselője azért mondott fel, mert felperest a NER ezért ki- illetve megfizette. A valóság ezzel szemben az, hogy személy1 munkaviszonyának megszüntetésére azért került sor, mert felperes megítélése szerint személy1 a munkáltató jogos gazdasági érdekét, jó hírnevét és szervezeti érdekeit súlyosan veszélyeztető és sértő magatartást tanúsított. személy1 a felmondást, és az azzal járó végkielégítést elfogadta, annak indokait jogi úton nem vitatta.”

[3] Miután az alperes a kérelemben foglaltaknak nem tett eleget, a felperes a 2021. február 12. napján érkezett keresetlevelében az előzetes kérelemmel azonos tartalmú helyreigazító közlemény közzétételére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint a kifogásolt közlés azt a hamis látszatot kelti, mintha a felperes - mint a munkáltatói jogok gyakorlója - azért mondott volna fel az portál főszerkesztőjének, személy1nak, mert a NER ezért kifizette. A valóság ezzel szemben az, hogy a főszerkesztő veszélyeztetette az portál gazdasági céljait azzal, hogy a szerkesztőség függetlenség-barométerét önkényesen a veszélyeztetett mezőbe állította, illetve üzleti titkokat szivárogtatott ki. A felmondása jogszerűségét önmagában az is alátámasztja, hogy azzal összefüggésben a főszerkesztő nem kezdeményezett munkajogi vitát, azaz lényegében elismerte a felmondásban foglaltak megalapozottságát. Csatolta a felmondásról szóló okiratot.

Azt nem tette vitássá, hogy az portál ügye jelentős társadalmi közérdeklődésre számot tartó közügy, ezért az érintetteket fokozott tűrési kötelezettség terheli. Ugyanakkor a kifogásolt közlés hamis látszatot keltő, ezért jogellenes tartalom, amelynek helyreigazítására ennek ellenére köteles az alperes, mert a cikk egésze a személyéről azt a hamis látszatot kelti, mintha a NER kiszolgálása indokolta volna azt, hogy felmondott a főszerkesztőnek. Ennek oka ténylegesen azonban az volt, hogy személy1 az portál érdekeit sértő módon járt el.

A felperes kérte továbbá az alperes kiadójának marasztalását a per költségeiben.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes perbeli legitimációjának fennálltát, mert a cikkben általánosságban, nem a felperes személyére vonatkoztathatóan értékelték a NER működésének jellemzőit, így csak a felperes egyéni érzékenységére vezethető vissza, hogy a kifogásolt állításokat magára vette.

Nyomatékos súllyal kérte értékelni, hogy a kifogásolt tartalom közéleti témában íródott, abban a cikk szerzői szubjektív benyomásaik alapján fejtették ki véleményüket az elmúlt év legfontosabb közéleti történéseiről. Ebből viszont egyenesen következik a kereset megalapozatlansága, mert véleményközlésre sajtó-helyreigazítási igény nem alapítható.

Hivatkozott arra is, hogy az portál - mint a legnagyobb és leglátogatottabb internetes hírportál - régóta a társadalmi közérdeklődés homlokterében áll, különösen azt követően, hogy a politikai befolyásolás lehetősége felmerült, ezért az portált érintő közlések kiemelt érdeklődésre számot tartó közügyek, így a közlésekkel érintett személyek fokozott súllyal kötelesek tűrni a személyüket ért állításokat.

Ezen túlmenően álláspontja szerint a helyreigazító közlemény szövegezése nem felel meg a sajtóperre vonatkozó rendelkezéseknek sem, mert sajtó-helyreigazítási igény a valóság hamis színben történő feltüntetésére alapítható. Az a felperesi állítás, hogy a kifogásolt közlés „hamis látszatot kelt” azt jelenti, hogy a cikk által sugallt, sejtetett mondanivalót sérelmezi, amire sajtó-helyreigazítási igény nem alapítható.

Azzal is érvelt, hogy jelen sajtóperben nincs jelentősége annak, hogy a főszerkesztő munkaviszonyának felmondása milyen munkajogi megítélés alá esik, és annak sem, hogy a főszerkesztő azzal összefüggésben nem kezdeményezett munkajogi vitát.

[5] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 90.000 forint perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 forint illetéket.

[6] A perben irányadó jogszabályként ismertette az Alaptörvény IX. cikkét, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) bekezdését, a 496. § (1) és (3) bekezdését. Megállapította, hogy a felperes a törvényi határidőket betartva küldte meg az alperesnek a helyreigazítási kérelmét, a keresetet is határidőben terjesztette elő.

[7] A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának a sajtó-helyreigazítási perek szempontrendszerét felvázoló 12. és 13. számú állásfoglalása alapján az alperes azon védekezésének, hogy a felperes érintettsége hiánya miatt sajtó-helyreigazítást nem kérhet nem adott helyt. A cikk ugyanis a felperes személyét a NER rendszer működtetőiről szóló az

általánosság szintjén maradó értékelés kontextusába helyezte, mellyel egyértelműen azt sugallta, hogy a felperest is a rendszer kiszolgálójának tartja.

[8] Érdemben a kereset elbírálásakor a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban is kifejtettekre tekintettel kiemelt hangsúlyt fektetett arra a felperes által sem vitatott körülményre, hogy a cikk közügyről szól, a felperes közszereplőnek minősül, aki fokozott mértékben tűrni köteles a személyét érintő kritikus állításokat. Az nem volt vitás, hogy a felperes a főszerkesztőnek felmondott. Ezt követően az általánosság szintjén maradva tett a cikk írója megállapításokat a NER és az ehhez hasonló rendszerek működéséről, állítva, hogy a rendszer az olyan emberek működésének köszönhető, akik - személy2 szavaival élve magukat „hamis realizmusba” ringatva - úgy gondolják, „hogy ez még belefér, kis ország ez, mit csinálhatnék, ha én nem csinálnám, úgyis jönne más, egyébként meg kifizetnek.”

[9] A felperes kérelmének megfelelősége körében azt hangsúlyozta, hogy sajtó-helyreigazítási igényt valótlan tényállításra, való tény hamis színben történő feltüntetésére, vagy ténybelileg megalapozatlan véleménynyilvánításra lehet alapítani. Eseti döntésre utalva rögzítette, hogy melyek a tényállítás és vélemény elhatárolásának kritériumai. Osztotta az alperes álláspontját arra vonatkozóan, hogy jelen esetben semmi nem indokolta a pontos jogi fogalmak használatának mellőzését. Nem volt szerencsés a felperesi szóhasználat, különös tekintettel arra, hogy van tartalmi különbség a „hamis látszatot kelt” és a „hamis színben tüntet fel” kifejezés használata között. Önmagában azonban a felperes szóhasználat nem teszi megalapozatlanná igényét, de döntése meghozatalakor a jogi tartalmában helyes igényt, azaz azt vizsgálta, hogy a kifogásolt közlés a valóság hamis színben történő feltüntetésének minősül-e vagy sem.

[10] Azt állapította meg, hogy a kifogásolt közlés nem hordozza a felperes által annak tulajdonított tartalmat. Nem a konkrét felperesi felmondás indokaival foglalkozott a cikk, hanem azzal mi motiválja a NER működtetésében résztvevőket. Ez tipikusan véleménynyilvánításnak minősül, azaz az újságíró szubjektív megítélésén, egyéni tudattartalmán alapuló, objektív alapon nem bizonyítható állításait adta elő. Az alperes az írásban azt láttatja, hogy a felperes döntéseit ugyanazon okok vezérlik, mint a NER működésében résztvevőkéét, így többek között az, hogy „kifizették”. Megjegyezte, hogy a felperes állításával ellentétben a cikk nem használja a NER működtetőire a „megfizették őket” kifejezést. A „kifizették őket” kifejezés átvitt értelemben értelmezhető, miszerint megtalálják helyüket a NER rendszerében.

A felperes személyére vonatkozó kifogásolt alperesi közlések tehát olyan sugallásnak, vagy sejtetésnek minősülnek, ami sajtó-helyreigazítás tárgya nem lehet, mivel nem felel meg a sajtó-helyreigazítást megalapozó valótlan tényközlés, illetve a való tény hamis színben való feltüntetése kritériumának. A „sugallat” ugyanis alapvetően egy egyéni tudattartalom, nem pedig a sajtó-helyreigazítási eljárás jogszabály által megkívánt, a maga konkrétságában meghatározott tény feltüntetése (BDT2014. 3192.).

Nem volt relevanciája ezért annak, hogy mivel indokolta a felperes a felmondását, sem pedig annak, hogy a felmondással érintett személy1 azzal szemben nem kezdeményezett munkajogi vitát.

[11] Az perköltségről az alperesi pernyertességre tekintettel a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján, a le nem rótt illeték megfizetéséről a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (3) bekezdés alapján döntött.

[12] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint teljes egészében változtassa meg az elsőfokú ítéletet és a felperesi keresetnek teljes egészében adjon helyt, az alperest első- és másodfokú perköltségben marasztalja, a Pp. 369. § (3) bekezdés c)-d) pontja szerinti felülvizsgálati jogkörében a megállapított tényállásból eltérő jogi következtetést vonjon le.

Egyetértett az elsőfokú bíróságnak a felperes perbeli legitimációjával kapcsolatos megállapításával, azt sem vitatta, hogy a cikk közügyről tudósít, amelyben szereplők fokozott mértékben kötelesek tűrni a személyükkel kapcsolatos véleménynyilvánításokat. Az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) és 13/2014. (IV. 18.) AB határozatok idézett rendelkezései alapján arra hivatkozott, hogy a véleményszabadság gyakorlásának határai a közügyeket érintő kérdésekben aszerint különböznek, hogy az adott közlés értékítéletnek, avagy tényállításnak minősül-e. Álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság a 7/2014. (III. 7.) AB határozat [49] bekezdésére nem volt kellő figyelemmel. E szerint ugyanis a becsület csorbitására alkalmas tények állítása vagy híresztelése nem élvezi a véleményszabadság oltalmát akkor, ha a tényeket állító vagy híresztelő tudta, hogy közlése valótlan, avagy a valótlanságáról azért nem tudott, mert a foglalkozása szerint elvárt figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta. A főszerkesztő eltávolításának okai a hosszabb ideje tartó sajtóérdeklődésre is tekintettel ismertek voltak a nyilvánosság előtt, ennek ellenére az alperes ezt abban a hamis színben állítja be, mintha arra azért került volna sor, mert a felperes a NER kollaboránsa, vagy akit a NER pénzzel korrumpál. Az elsőfokú bíróság azt is rögzítette ítéletében, hogy „tények összefüggéseiből önkényesen kiragadott, tartalmi szempontból fogyatékos és emiatt téves következtetés levonására alkalmas módon” tette meg az alperes a közlését. Logikailag ugyanakkor tévesen állapítja meg azt, hogy ebben a kontextusban a ki/megfizetést nem szó szerint kell érteni. A cikk sérelmezett része két tényállítást tartalmaz, egyrészt azt, hogy a felperes kirúgta a főszerkesztőt, másrészt pedig azt, hogy a felperest kifizették, megfizették. A kifizették, megfizették kifejezés mindenképpen valamilyen anyagi előny juttatását jelenti. Ezt a két tény az alperes a cikkben egy a személyi gondolatmenettel fűzte össze. Önmagában a kollaboráns jelző használata valóban nem lehet sajtó-helyreigazítási per alapja, azonban e két valós tény összekötése olyan hamis kontextust teremt, ami téves következtetés levonására ad okot az olvasók számára.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal kapcsolatosan arra is hivatkozott, hogy abban olyan tényállítási elemek vannak – a felperes motivációjával kapcsolatos más újságírói vélemények –, amelyek az elsőfokú eljárás során nem hangzottak el, ezt a másodfokú eljárásban már nem lehet figyelembe venni.

[13] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítéletnek olyan fogyatékosága, logikai hibája nincsen, amire a felperes hivatkozik. A rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a felperes Magyarország egyik vezető, sokat támadott újságját kiadó alapítvány vezetője, sajtójogi perekben a sajtótermék képviselője. Ebből kifolyólag tudta, hogy a szerkesztőség integritását célzó döntésének milyen következménye lehet. Ennek ellenére más megoldást nem keresve mondott fel a főszerkesztőnek, amire válaszul a szerkesztőség betartotta a korábbi ígétét, és

felmondtak tagjai. A felperes ugyanakkor alapítványi vezető és képviselő maradt, az újságot azóta nem támadják. Több cikk és interjú született személyesen a felperessel is, ahol mind többen érdeklődnek arról, hogy mi vitte ezen tettére, és nem az alperesi sajtószerv volt az egyetlen, aki a perbeli következtetésre jutott és bírálatot fogalmazott meg. Több hasonló tartalmú cikk elérhetőségére is utalt ellenkérelmében. Ilyen előzmények után teljesen jogszerű és következetes a támadott véleményt levonni, a személyi rendszer működését felperesre applikálni, és a felperesről megírni a cikkben foglalt bírálatokat. Vélemény alapú kijelentés pedig nem támadható sajtó-helyreigazítási igénnyel, nem lehetséges a felperes személyes benyomására alapozni helyreigazítási igényt. Hasonló jellegű közléseken alapuló sajtó-helyreigazítási igény a sajtó működését akadályozza, a sajtó alapszabadságát sérti. Ez arra vezetne, hogy a sajtónak nemcsak a való tényekre, abból alappal levont következtetésekre kell alapoznia egy-egy cikket, hanem adott esetben az érintett személyes motivációira és érzékenységére is figyelemmel kellene lennie. Ez azonban ténylegesen ellentmond a jogszabályoknak és a sajtónak az Alaptörvényben és Smtv.-ben foglalt kötelezettségeinek.

Előadta, hogy a fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott cikkekre mindössze annak a korábbi álláspontjának az alátámasztásául utalt, hogy a perbeli írás közügyet érintett.

Perköltség igényét a csatolt megbízási szerződés alapján hat munkaóra figyelembevételével terjesztette elő.

[14] A fellebbezés alaptalan.

[15] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével, kifejtett indokaival is egyetértett, azokat nem ismétli meg.

[16] A felperes Pp. 373. § (3) bekezdésével összefüggő észrevételével nem értett egyet. Az alperes ugyanis a fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott cikkekkkel olyan tényelődást nem tett, illetve olyan bizonyítékra nem hivatkozott, ami az elsőfokú eljárásnak nem képezte részét.

[17] A felperes fellebbezési érvelése szerint a cikk PK 12. számú állásfoglalásban rögzített szempontok szerinti értelmezése útján megállapítható, hogy annak a keresettel érintett része a valós tényeket összefüggésükből kiragadja, tartalmi szempontból fogyatékosná tesz, a valós tényeket téves következtetés levonására alkalmas módon közli. A főszerkesztő eltávolításának valós indokát, az alperes és a közvélemény által is tudott okokkal szemben úgy tünteti fel, mintha az a felperes korrumpált, kollaboráló magatartása lenne. A másodfokú bíróság megítélése szerint azonban ez az érvelés nincs tekintettel a teljes cikk szövegösszefüggéseire.

[18] A kifogásolt írásban ugyanis a szerző a 2020. év általa legfontosabbnak tartott közéleti eseményeiről szubjektív szemüvegen keresztül számolt be. Az nem az eseményekről szóló objektív tájékoztatás, hanem egy, a szerző életfilozófiáját, az adott eseményekhez kapcsolódó értékelését tartalmazó véleménycikk, amely az írás szerkezetéből, nyelvtani fordulataiból is jól érzékelhető. A sérelmezett részletben az alperes a médiapolitika és a nyilvánosság magyarországi helyzetét értékeli az portálban történeteken keresztül, abból a

hatalom gyakorlásának egyfajta logikájára következtet. Szembeállítja az portál munkatársainak magatartását a felperes tevékenységével, majd azokról állást foglal, értékelésbe bocsátja, az előbbi egyenes, elvhű kiállásnak tartja, míg a felperes cselekményét bírálja, a hatalmat kiszolgáló, elvtelen, kollaboráns viselkedésként jellemzi. A cikk témája ekként a felperes munkáltatói döntésének, mint valós ténynek egyfajta társadalomkritikai szemléletű, egyéni szemszögből történő értékelése, ami a sajtó-helyreigazítás útján nem orvosolható.

[19] Helytállóan következtetett az elsőfokú bíróság arra is, hogy a cikk nem állít a felperessel összefüggésben konkrét korrupciót, „lefizetést”, hanem általában a „hamis realizmusként” bemutatott gondolkodásmód szintén hamisnak tartott tipikus érvrendszerét taglalja. A felperest azok közé sorolja, akik valamilyen – a legjellemzőbben anyagi – juttatás, érdek miatt nem lépnek fel egy általuk sem helyesnek ítélt rendszer ellen, míg az újságírókat olyanokhoz, akik rendíthetetlenül ragaszkodnak elveikhez és ennek érdekében, akár a maguk kárára is, de kifejezik ellenállásukat. Mindezt annak alapján, hogy az újságírók felmondtak, munkájukat – ha ideiglenesen is – elvesztették, a felperes azonban jelenleg is az portálnál dolgozik, annak vezetői közé tartozik.

[20] Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) határozatában rögzítette, hogy az Alaptörvény megerősítette az alkotmánybírósági gyakorlatban kialakult azt az értelmezést, mely szerint a szólás- és sajtószabadság kettős igazolással bír, azaz az egyéni önkifejezés, illetve a politikai közösség demokratikus működése szempontjából egyaránt kulcsfontosságú. Az Alaptörvényben megerősített kettős igazolás pedig azt jelenti, hogy a véleménysszabadságnak az alapjogok körében elfoglalt kitüntetett helyére vonatkozó értelmezés is változatlanul érvényes. Ennek fényében változatlanul figyelemmel kell lenni – különösen közügyekben történő megszólalások megítélése során – az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) határozatában kifejtettekre, miszerint fokozott alkotmányos védelmet élveznek az olyan értékítéletek, amelyek a közügyekre vonatkozó vélemények ütközésében kapnak hangot, még akkor is, ha esetleg túlzóak és felfokozottak. „A demokratikus jogállam állami és önkormányzati intézményeinek szabad bírálata, működésük, tevékenységük kritikája - még ha az becsületsértő értékítéletek formájában történik is - a társadalom tagjainak, az állampolgároknak olyan alapvető alanyi joga, amely a demokrácia lényegi eleme” {7/2014. (III. 7.) AB határozat [17], [23]}

[21] Ezt figyelembe véve helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy a felperes egy olyan véleménnyel szemben kíván helyreigazítást, amely lehet ugyan megalapozatlan, de az alkotmányos védelmet élvező véleménynyilvánítás szabadságába tartozik, ezért az Smtv. 12. § (1) bekezdésében foglaltakat az elsőfokú ítélet nem sérti.

[22] A fent kifejtett indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

[23] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesi sajtótermékért felelősséget viselő jogi személy részére az ügyvédi munkadíjat és a Magyar Állam javára a le nem rótt fellebbezési illetéket.

[24] Az ügyvédi munkadíj összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján állapította meg. A fellebbezési eljárásban kifejtett munka és az ügy viszonylag egyszerű megítélése miatt, valamint a hasonló jellegű ügyekben kialakult bírói gyakorlatra is tekintettel a felperes által igényelt munkadíjat 3 órai munka figyelembevételével állapította meg a másodfokú eljárásban. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2021. június 10.

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.

dr. Kovaliczky Ágota s.k.

dr. Kovács Helga s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró